

Gyuris Fruzsina

versei

Marad

csukódj be te ész, nincs már szükségem rád.
Ő tudja, hogy én tudom, amit köztünk a közöny hat át.
pillanatokkal, mint mikor a fröccsbe öntötted a málnát.
így maradsz meg bennem végtére is:
két anyag, ami akkor, ott,
eggyé vált.

Hátraarc

a fájdalom definíciójának
te magad vagy
a megtestesítője.
díványra dőlve fantáziálsz
a saját jelenésedben
te tébláboldsz
kezén fogva a mártírsággal
saját hangod lett a külvilág
megfélemlített mása.
annyira, hogy már
nem is hagyod múlni
kétarcú démonokkal lett
szokásod hálni.

Induló

mennyire nehéz tud lenni
a reggeli napfény moraja
egy mozdony lassú, halk robaja.
egy fiók mélyére eltemetett boríték,
benne az apád utolsó gondolataival.
egy korty mindegy.
két távolság közti
eltékozold évtized.
az égre vetett pillantás
fülek mellett elsiklott fecsegés
neonlámpák sikoja a szemnek,
majd rájönni, hogy
egyszer minden körbe ér.

Ajtó

én nem csukom be az ajtót, mert
nem mutatták meg, hogy kell.
sem az oviban sem a mamánál sem magamban sem
de ha bejössz, ne kopogtass.
a pitvaromba engedlek, zárd be te magad!

én nem mondom, hogy maradj,
de sok a füst bennem, ég az alapzat
érezem, ahogy átfonja a vérköreim
valami nem múltó, ismeretlen anyag.

de ha maradsz, kérlek, oltsd el a lángot
fújd el a füstöt, hozd el a kulcsom.
zárd magunkra az ajtót,
mutasd meg, amit eddig nem mutattak.